

Toporul și pădurea

Grigore Alexandrescu

Minuni în vremea noastră nu văz a se mai face,
Dar că vorbea odată lemne și dobitoace
Nu rămâne-ndoială; pentru că de n-ar fi,
Nici nu s-ar povesti.
Și caii lui Ahil, care proorocea,
Negreșit că au fost, de vreme ce-l trăgea.
Întâmplarea ce știu și voi s-o povestesc
Mi-a spus-o un bătrân pe care îl cinstesc
Și care îmi zicea
Că și el o știa
De la strămoșii lui,
Care strămoși ai lui zicea și ei c-o știu
De la un alt strămoș, ce nu mai este viu
Și p-ai cărui strămoși, zău, nu poci să vi-i spui.
Într-o pădure veche, în ce loc nu ne pasă,
Un țăran se duse să-și ia lemne de casă.
Trebuie să știți, însă, și poci să dau dovadă,
Că pe vremea aceea toporul n-avea coadă.
Astfel se încep toate: vremea desăvârșește
Orice inventă omul și orice duhul naște.
Așa țăranul nostru, numai cu fieru-n mână,
Începu să slutească pădurea cea bătrână.
Tufani, palteni, ghindarii se îngroziră foarte:
„Tristă veste, prieteni, să ne gătim de moarte –
Începură să zică – toporul e aproape!”
– „E vreunul d-ai noștri cu ei să le ajute?”
Zise un stejar mare, ce avea ani trei sute
Și care era singur ceva mai la o parte.
– „Nu”. – „Așa fiți în pace: astă dată-avem parte;
Toporul și țăranul alt n-o să izbutească,
Decât să ostenească.”
Stejaru-avu dreptate:
După multă silință, cercări îndelungate,
Dând în dreapta și-n stânga, cu puțină sporire,
Țăranul se întoarse fără de izbutire.
Dar când avu toporul o coadă de lemn tare,
Puteți judeca singuri ce tristă întâmplare.

Istoria aceasta, d-o fi adevărată,
Îmi pare că arată
Că în fieșce țară
Cele mai multe rele nu vin de pe afară,
Nu le aduc streinii, ci ni le face toate

POEZII ONLINE

Un pământean d-ai noștri, o rudă sau un frate.